



Callion Kaiku

RYHDÄN SUKUSEURA - TAMMELAN BUCHT-SUKU
SUKULEHTI NO 4 MAALISKUU 2015

Toimittajalta

Ryhdän sukuseuran 21.

toimintakausi on meneillään. Vaikka sukuseura alunperin perustettiin Tammelan Kallion Ryhtää (Sakarintaloa) asuneiden Mikko ja Maria Ryhdän jälkeläisten toimesta, on toiminta laajentunut käsittämään Bucht-suvun Tammelan sukuhaaran jäsenistöä laajemminkin. Kantaisämme Sven Martinpoika Bucht sai sotapalveluksesta läänityksenä 1606 Callion ratsutilan, ja 1620 oikeuden kantaa veroja Sääksmäen Vedentaalta ja Portaen pitäjän Tammelan neljänneksen tiloilta 40 taaleria. Ruotujakolaitoksen perustamisen yhteydessä Calliosta tuli rustholli, velvollisuudella ylläpitää ratsusotilasta. Callion ratsutilalle vakiintui aikojen saatossa Ryhtä-nimi. Mistä nimi tulee, ei ole oikein selvillä. Eeva Ojanen viittaa Tammelan historiassa satakuntalaisiin kytkentöihin. Timo Alanen kirjassaan Someron ja Tammelan vanhin paikannimistö viittaa Somerolla sijainneeseen yksittäistaloon, jonka nimen perusteella nykyinen Ryhdän kylä Somerolla on saanut nimensä. Ryhtä nimi Tammelassa mainitaan ensimmäisen kerran asiakirjoissa Callion rusthollin yhteydessä vasta 1700-luvulla. Alanen arvioi, että Ryhtä-nimi olisi kuitenkin otettu käyttöön Callion ratsutilan yhteydessä jo 1600-luvun alussa Sven Buchtin asetuessa taloon. Alanen ei näe yhteyttä Someron ja Tammelan Ryhtä-nimien välillä. Tammelassa Bucht-sukunimi on hävinnyt ja käyttöön on tullut Ryhtä. Bucht-nimestä paikkakunnalla muistuttaa kylläkin nimi Puhtila, jota suku joissakin Tammelan taloissa käyttää.

Vuosi 2015 on sukukokousten väli vuosi. Ensi vuonna kokoonnumme taas Tammelaan paikallisena ”superviikonloppuna”, jolloin ohjelmatarjontaa on laidasta laitaan, Hakkapeliittapahtumasta lähtien. Seura kokoontuu sunnuntaina 7.8.2016 Valkeaniemen pirtille.

Kädessäsi on neljäs Callion Kaiku laajempaa kuin koskaan. Painosmääräkin on ennätysellinen 400 kpl. Jäsenjakeluun menee noin 200 lehteä ja loput vanhan kokemukseen mukaan jotenkin vaan kuluvat käsistä. Lehti on myynnissä myös Salon sukututkimuspäivillä 13.-15.3.2015. Lehden sisältö noudattelee vanhaa linjaa, historiaa, sukututkimusta, uutisia, muisteluja, elämäntarinoita, kaikkea sellaista, mitä mieluusti julkaisemme myöhemminkin! Ota yhteyttä toimittajaan puhelimella tai sähköpostilla. Kirjepostikin toimii.

Tänä keväänä retkeillään taas. Nyt kohteena on Hollola, suvun laajenemisen varhaisvaiheen keskeinen paikka! Tiedossa on varmasti mielenkiintoista nähtävää ja kuultavaa, katso tarkemmin takakannesta. Retkelle osallistuminen ei edellytä seuran jäsenyyttä, mutta se olisi tietysti suotavaa.

Jäseneksi voit liittyä maksamalla jäsenmaksun 20 euroa Ryhdän sukuseuran tilille FI03 5025 3340 0400 09.

Hyvää Kevättä - nähdään Hollolassa!

Mikko Leino

Kaukjärventie 570, 30100 Forssa

Sukuseuran hallitus 2014-2016

Harri Ojansuu, puheenjohtaja

0408374322

Erkki Tiensuu, tutkimus

0503523176

Kaisa Jokela, tapahtumat

0505934397

Lauri Terho, sukutiedot, tutkimus

0505409847

Leena Toivonen, jäsenasiat

0500535476

Leila Taittonen, kansainv. asiat

0443478563

Pekka Anttila, tapahtumat

0505920852

Riikka Kaleva, talous

0500523891

Risto Ylitalo, kansainv. asiat

0408663204

Sanna Vesala, tapahtumat

0407506597

Seija Juntunen, tutkimus, tapahtumat

0505359229

Pertti Lehtovirta, kuvakokoelma,
tapahtumat

0451281657

Heikki Leino, tapahtumat, vpj

0503275040

Antti Erkkilä, tapahtumat

0414345680

Mikko Leino sihteeri ja

Callion Kaiku, 0503098704



<http://www.ryhdan.sukuseura.fi/>

Callion Kaiku - Ryhdän sukuseuran jäsenlehti, ilmestyy kerran vuodessa. Toimituksen
osoite, aineisto ja osoitteenmuutokset callionkaiku@gmail.com.
Rauman Offsetpaino, painosmäärä 400 kpl ISSN 2342-0421

Jyrki Ali-Yrkkö



Kerrot kirjassasi ”Hämeen Härkätien varrella” miten sattumalta kohtaamasi, sukulaiseksi osoittautunut henkilö, sai kiinnostuksesi heräämään esipolvia kohtaan. Sittenmin laadit laajan sukuselvityksen. Vieläkö sukututkimus kuuluu harrastuksiisi?

Sukututkimus on - harmi kyllä - jäänyt pois. Ehkä siihen tulee joskus palattua, mutta saa nähdä. Kirjan jälkeen olen kyllä koittanut keräillä lisää vanhoja sukuvalokuvia talteen, mutta hieman huonolla menestyksellä. Sukututkimus oli kyllä huikean antoisaa ja sen myötä tuli myös paljon uusia tuttavuuksia kaukaisempien sukulaisten kanssa.

Onko sinulla yhteyksiä Tammelan-Someron suuntaan ja tuleeko vierailtua seuduilla?

Tammelassa käyn vain parin vuoden välein, mutta Somerolla tulee käytyä lähes joka viikonloppu. Tällä hetkellä olen rakentamassa sinne ulkosaunaa, jonka alakertaan tulee sepänpaja. Ahjo rakennettiin parisen viikkoa sitten ja nyt etsiskelen erilaisia työkaluja, joita pajassa tarvitsen.



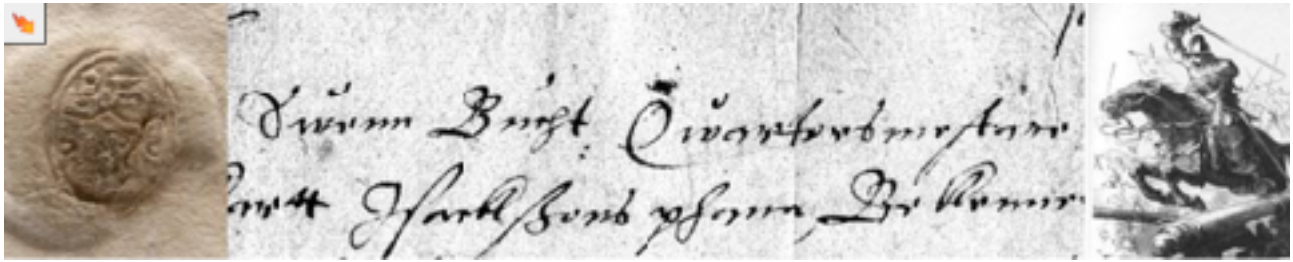
Kirja kertoo Juho Konstantin Juhonpoika Ali-Yrkkön esi-isistä ja jälkeläisistä. Esi-isien joukosta löytyy samoja tammelalaisia sukuja, kuten monilla Ryhtä/Bucht-suvun jäsenillä: Häviä, Tammelinus, Humalainen, Sipilä ja tietysti Bucht.

”Ryhdän sukuseura ry - Tammelan Bucht suku” toimii aktiivisesti ja siinä on mukana henkilöitä useista Bucht-suvun haaroista. Vuosittain järjestetään retkiä kohteisiin, joissa suku on vaikuttanut. Ensi kesänä retkeillään Hollolaan, jonne Sakari Sveninpojan lapsista Lars ja Gabriel muuttivat jo 1600-luvulla. Tunnetko Hollolan sukuhaaran vaiheita? Kiinnostaisiko tulla mukaan?

Enpä valitettavasti tunne. Ensi kesä menee vielä rakentamisen jälkimainingeissa, joten Hollola jäänee väliin.

Jyrki Ali-Yrkkö (s. 1969) aloitti uransa toimimalla ohjelmoijana ja ohjelmistosuunnittelijana useissa pienyrityksissä. Myöhemmin hän aloitti opiskelut uudelleen ja ryhtyi lukemaan kansantaloustiedettä Helsingin Kauppakorkeakoulussa. Valmistumisensa jälkeen Ali-Yrkkö meni töihin Elinkeinoelämän tutkimuslaitokseen Etlaan. Aluksi hän toimi tutkimusassistenttina ja myöhemmin tutkijana ja tutkimuspääällikkönä. Ali-Yrkkön tutkimusteemat voidaan luokitella kolmen sateenvarjon alle: globalisaatioon ja sen vaikutuksiin, innovaatiopolitiikkaan ja Nokian rooliin Suomen kansantaloudessa.

Vuonna 2008 Ali-Yrkkö väitteli tohtoriksi kansantaloustieteestä Helsingin kauppakorkeakoulussa. Tieteellisten julkaisusarjojen lisäksi hänen tutkimustuloksiaan ja haastatteluja on julkaistu laajasti myös kansainvälisessä lehdistössä mukaan lukien esimerkiksi Wall Street Journal, New York Times, Die Welt ja L'Express. (Helsingin Sanomain Säätiö)



Laurin palsta



Sven Mårtensson Bucht. Nimen taakse kurkistaen ja tiedon murusia yhdistäen voidaan jonkinlainen henkilökuva kantaisästämme muodostaa. Nimi sinänsä ei meille paljoa kerro. Olen ymmärtänyt, että nimi on tyypillinen ruotsalainen nimi 1500-luvun lopulla. Nimi on kirjoitettu asiakirjoihin moneen eri muotoon, esim. Suen Bucht, Swänn Bwgoht, Swenn Bught, Suen Brucht, Suen Boht. Svenin käsialasta löytyy näyte arkistoista (Va 4412 k 136). Asiakirja alkaa sanoilla ”Minä Sven Bucht

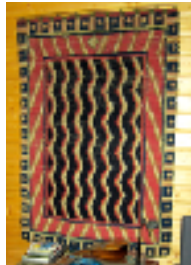
...” ja käsiala on todella kaunista. Jos Sven on sen itse kirjoittanut on hänen tarvinnut saada korkeatasoista opetusta. Toinen seikka oppineesta miehestä kertoo avioliitto turkulaisen porvarisnaisen kanssa. 1600-luvulla säätyraajat olivat hyvin tarkat. Porvarisperheeseen ei tavallinen rahvas voinut avioitua. (Oikeudenkäyntipöytäkirja Uskelasta 26 ja 27.4.1653) Kirsti-tyttären syntymä Turussa n.v. 1600 ja myöhemmät asiakirjat paljastavat Svenin olleen silloin noin 40 vuotias. Vuonna 1606 Svenille läänitettiin Tammelan Kalliosta ratsutila. Läänitysasiakirja ei ole tiedossa, mutta tästä eteenpäin Tammelasta tehdyt asiakirjat sisältävät aina myöskin Sven Buchtin nimen. Vuonna 1616 hän on lunastanut ratsutilan omakseen. Tarkkaan ei tiedetä koska Sven perheensä kanssa muutti Tammelaan. Myös Svenin puolison nimi on sitkeästi piiloutunut jonnekin. Heidän lapsistaan tunnetaan Kirsti, Walborg, Margareta, Matti ja Sakari. Sakari varmaankin oli lapsi Isänsä kuoltua, koska hänestä tuli ratsutilan isäntä vasta 16 vuotta Svenin kuoleman jälkeen (1639-1679). Vuoden 1610 jälkeen Svenistä on asiakirjoihin jäänyt tarkkoja merkintöjä. 4.1.1610 Sääksmäellä hän on sinetillään vahvistanut ratsumestari Herman Dykerin lipuston katselmusluettelon (Va 4412:215v). Moskovan sotaretki tehtiin talvikuukausina vuonna 1610, jossa Eeva Ojasen mukaan oli myös Sven mukana. Sotaretkellä, tai sen jälkeen hänelle on tapahtunut jotain? Onko hän haavoittunut, sairastunut vai käytöksellään aiheuttanut sen, että katselmuksessa livanalinnassa 15.7.1610 Sven on merkitty Herman Dykerin lipustoon ilman sotilasarvoa ja ”passitettu Suomeen”. Myöhemmin hän on taas ratsastanut majoitusmestarina varustaen kahta hevosta Richard Isaksonin ja Anders Paulin lipustoissa. Svenin loppu alkoi kuitenkin lähestyä. 21.8.1622 Wolgastissa Ander Pauli lipuston katselmuksessa Sven on merkitty ratsumieheksi. Kun seuraava katselmus Turussa tehtiin 28.6.1623 hänestä sanotaan: ”Suen Båcht Kallio ei paikalla, ja herra Carl Carlsson on luvannut, että hän on vapaa ulosteoista, koska hän on vanha eikä kykene suorittamaan palvelusta.” Seuraava katselmus on suoritettu Hollolassa 3.3.1624, siellä Svenin kohdalla on marginaalimerkintä: ”Hänen vaimonsa nauttii verovapautta, koska mies on kuollut sodassa (dödh i felt)”. Tämä viimeinen maininta jättää arveluja. Näihin aikoihin ei taisteluja käyty, vain suuria armeijan sisäisiä järjestelyitä tehtiin, joissa ratsuväen määrävahvuuksia muunneltiin useaan kertaan. Jos oletetaan, että Sven olisi ollut kuollessaan 65 vuotta vanha. Olisi syntymävuosi noin 1560. Missähän hän luurasi ensimmäiset 40 vuotta, siinähan tuleville tutkijoille töitä.

Lauri Terho

Forssan museo on vuoden museo

"Museo on uudistanut ja kehittänyt konkreettisesti koko museotoiminnan konseptia kokoelmapolitiikasta museopedagogiikkaan. Kokonaisuutta rakennettaessa on yhdistetty perinteisen museotoiminnan perustehtäviä uusiin esitys- ja vuorovaikutustapoihin. Pienen museon ponnistus on saanut huomattavaa näkyvyyttä toimialueellaan ja omalta osaltaan vahvistanut rakennemuutoksessa kamppailevan seudun paikallista identiteettiä ja uskoa tulevaan. On todellinen kulttuuriteko, että Forssan päättäjät ovat ymmärtäneet historiansa merkityksen ja investoineet sen kertomiseen." Näin perusteli palkintoraati valintaansa. "Vuoden museo" valittiin ensi kertaa. Forssan museo jatkaa kilpaa Vuoden museo Euroopassa -nimikkeestä ja on selviytynyt ensimmäisestä karsinnasta jatkoon.

Ryhtä on päässyt museon näyttelyssä esille suurikokoisella Esko Aaltosen ottamalla seinäkuvalla. Aikaisemmin oli esillä ryijy, joka on samanlainen kuin kaksi tiedossa olevaa Ryhdältä (Sakarintalo) peräisin olevaa. Lieneeköhän niitä useampiakin suvun hallussa?



Piipun juurella kuvakokoelma



Museon näyttelyssä on kuva vanhan Sakarintalon (Ryhtä) pihaportista. Nyt jo purettu talo sijaitsi kylän keskuksessa kallion päällä paikalla, minne Sven Bucht asettui 1606.

Allekirjoittanut lahjoitti museon kokoelmiin naisen puvun hattuineen ja kirjaillun tytön hameen. Vaatteet ovat Hilma Ryhdän peruja Sakarintalosta ja lienevät peräisin 1800-1900 -lukujen vaihteen tienoilta. Museo kiinnostui vaatteista, kun kävi selväksi, että vaatteet ovat kuuluneet Sakarintalon tyttärelle. Kiinnostusta lisäsi vielä tieto, että Sakarintalon porttikuvaa vastapäätä on kuva Forssan rautatieasemalta ja kuvassa polkupyörän kanssa seisova mies on Hilman aviomies Kalle Leino, ent. Loistinen.

Forssan, Valkeakosken ja Varkauden museoilla on yhteinen kokoelmatietokanta, johon voi tutustua osoitteessa www.piipunjuurella.fi. Julkaisuhetkellä tietokannassa on 22966 kuvaa, 13359 esinettä ja 12700 taideteosta. Tietokannan kuvia ja tietoja saa käyttää vapaasti koulutuksessa, tutkimuksessa ja yksityisessä käytössä. Julkisen tietokannan kuvat ovat verkkoympäristöön hyvin soveltuvia pieniresoluutiokuvia. Tulosteen tai painokuvan haluava voi tilata kuvia tai valmiita julkisteita helposti käyttöönsä tietokannan koritoiminnan avulla. Kannattaa tutustua. Kuvia on runsaasti mm. Forssasta ja Tammelasta.

Sukuseuran kevätretki tehtiin viime toukokuussa Pohjois-Tammelaan. Ylitalon Riston järjestämä Pohjolan Liikenteen bussi oli ihan täynnä kun lähdimme matkaan Tammelan kirkolta kello 9.30. Autossa puheenjohtajamme Harri Ojansuu toivotti kaikki tervetulleiksi. Erkki Tiensuu toimi oppaana matkan alkuosassa ja Lauri Terho loppumatkasta. Ajettiin Susikkaan kautta Torajärvelle.



Pysähdyttiin Saarnakivelle. Istuskeltiin siellä tovin ja ihailtiin kauniita maisemia. Saarnakiveltä olikin enää lyhyt matka Puhtilan maatilalle, jossa Markku ja Liisa olivat jo pihalla meitä vastassa. Liisa selvitti Puhtilan historiaa, sekä kertoili tulevaisuuden

suunnitelmista. Vieraat saivat tilaisuuden kysellä lisätietoja Markulta ja Liisalta kun hajaannuimme omatoimisesti tutustumaan pihapiiriin. Aurinko



lämmitti mukavasti, oli hellepäivä. Matka jatkui Kuuslamille jossa "kyläpäällikkö" Mikko Pietilä otti meidät vastaan. Mikko kertoi meille Kuuslammin ja Teuron kylien yhteistyöstä. Kotisivuilta Teuro-Kuuslammi kannattaa

käydä katsomassa kuinka upeata ja aktiivista toimintaa heillä on. Tutustuimme Kuuslammin monitoimihalliin. Hallista löytyy kokoustilat, jossa on myöskin kattava kirjasto. Koplaushallissa voi rakennella ja entisöidä melkein mitä tahansa. Yksi huone on varattu kangaspuille. Vieressä kuntosali jossa on monipuoliset laitteet. Hallin toisessa päässä on vielä kylmätilat jossa hirvimiehet voivat käsitellä saaliinsa. Matka jatkui Teurolle. Kylätalolle oli varattu ruokailu. Kylätoimintayhdistyksen talkooväki oli keittänyt meille makoisat keitot. Erikoisen hyviltä maistuivat Pietilän Mikon aamulla leipomat sämpylät. Viimeisenä tutustumiskohteena oli Ruusilan Eskon kotimuseo. Esko ja Eila Ruusila opastivat vieraat vanhojen työvälineiden kautta aikamatkalle esivanhempiemme arkipäivään. Aittojen sisustat kertoivat naisten arkipäivästä. Tummien ukkospilvien saattelemina lähdettiin paluumatkalle Tammelan kirkolle.

Lauri Terho



Kevätretken kaikuja





Lähikirjallisuuden lauantai 12.4.14

Forssan kirjasto järjesti tilaisuuden paikallisten kirjoittajien ja lukijoiden kohtaamiseksi. Lauri Terho ja Erkki Tiensuu olivat esittelemässä Tammelan Buchteja 400 vuotta -sukukirjaa.



Sauvo "Saukki" Puhtila

Saukki (1928-2014) kuului Bucht-suvun Hollolan sukuhaaraan. Hänen nimensä löytyy yli 1 400 suomalaisen laulun takaa. Koulutukseltaan hän oli diplomi-insinööri, mutta elämäntyönsä hän teki viihteen parissa Yleisradiossa. Saukki sai lukuisia alan tunnustuksia.

Ryhdän sukuseuran-Tammelan Bucht-suvun seuraava sukukokous pidetään Tammelan Valkeaniemen pirtillä sunnuntaina 7.8.2016. Samaan aikaan järjestetään Tammelan Hakkapeliittatapahtuma sekä Forssassa musiikilliset Holjat markkinat ja vanhojen autojen Pic Nic -tapahtuma. Vieraita tapahtumissa on perinteisesti ollut yhteensä kymmeniä tuhansia. Merkitse jo kalenteriisi!

Valtakunnalliset
Sukututkimuspäivät 2015

Salossa 13.-15.3. Astrum-keskuksessa. *Myös Ryhdän sukuseura on mukana omalla osastollaan.*



Kapteeni Gustav Bucht 1696-1759

Erkki Hasa kertoo kirjassaan laajasti Tornionjokilaakson Bucht-suvun kantaisän elämästä historian pyörteissä ja valottaa myös Bucht-suvun suomalaista alkuperää ja leviämistä aina Tammelan Ryhdän tilalta Hollolan Puhtilan kautta Aavasaksan itärinteelle Tengeliön Hannukkalaan.

Erkki Hasa toimitti ystävällisesti ilman tekijänpalkkiota teosta Ryhdän sukuseuralle ja sitä on myytävänä seuran tilaisuuksissa 25 euron hintaan. Voit tiedustella kirjaa myös seuran sihteeriltä. Kuvassa etäiset serkukset Erkki Hasa (vas.) ja Mikko Leino Kallion Kivimäessä, Sven Buchtin kotitanhualla.



Rakuunoita, rusthollareita, jahtivouti, kuudennusmies

Elämää Kallion kylässä 1700-luvulla

Tammelan Kallion kylä oli tuolloin aivan erinäköinen kuin nykyään. Siinä missä Kalliojärvellä nyt lainehtii vilja, 1700-luvulla lainehtivat vedet. Kylän tärkein kulkureitti kirkonkylälle kulki Pyhäjärveä pitkin, sulan veden aikana kuljettiin soutaen, talvella jäätietä myöten. Ainoa kiinteän maan yhteys kylälle oli Käpynummen ja Myllysyriän kautta kulkeva tie, koska Vähäsuon ja järven väliin ei ollut vielä rakennettu maantietä.

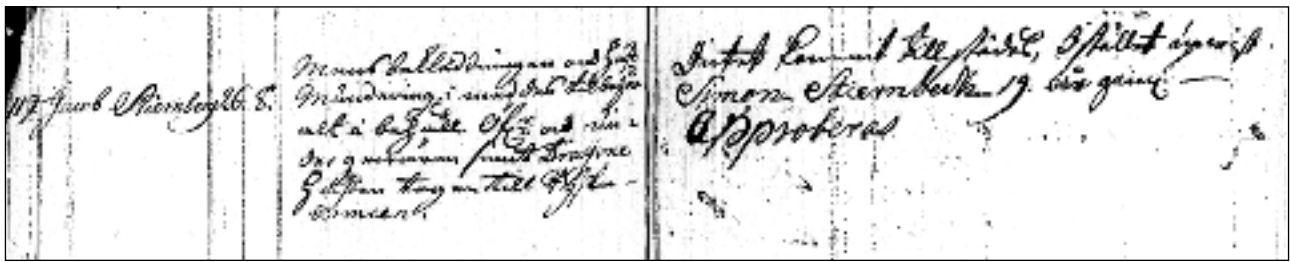
Kallion kylään kuului laajat niittyalueet, joilta korjattiin vuosittain huomattavat määrät heinää.

Kylän pellot oli ajan tavan mukaan tarkkaan aidattu, koska esimerkiksi siat saivat kulkea vapaina luonnosta ruokaansa etsien aikaisesta keväästä aina myöhäiseen syksyyn. Aitaamalla estettiin näiden pääsy tihutyön tekoon.

Kahden talon kylä

1700-luvun alussa kylässä oli kaksi taloa: Kallion ratsutila, eli rustholli (sittemmin Ryhtä), jota viljeli Bucht—suku vuodesta 1606 lähtien. Sekä Mikkola, joka oli ollut saman suvun viljelyksessä ainakin vuodesta 1539. Tilat olivat kooltaan yhtä suuret ja sijaitsivat vierekkäin kalaisan Kalliojärven rannalla. Umpipihan muotoon ryhmitellyt rakennukset oli tehty hirrestä ja katettu tuohilla ja laudoilla. Ajan yleinen asumismuoto oli savupirtti, vasta vuosisadan lopulla tälle alueelle alettiin tehdä uloslämpiviä ja ikkunallisia pirttejä. Huonekaluja ei juuri ollut. Leveät seinänvieruspenkit toimivat päivällä istuimina ja yöllä vuoteina. Vähäiset tavarat säilytettiin kirstuissa ja vakoissa ja tarpeellinen valaistus saatiin päreitä polttamalla. Kynttilänjalat olivat maalaistaloissa harvinaisia, mutta Kallion Jaakkolan emännän perukirjassa vuodelta 1784 sellainen mainitaan: ”yksi pieni, tinainen kynttilänjalka”. Ruokatavaroita säilytettiin vanhastaan erillisissä aitoissa, mutta samalla vuosisadalla yleistyivät kellarit. Ryhdän pihapiirissä on vieläkin nähtävissä vanha kivikellari.





Jacob Stienberg pääkatselmusrullassa vuonna 1743

Härät korvasivat hevosia vetojuhtina

Arkinen ravinto koostui pääasiassa leivästä, suolakalasta ja rautapadassa keitetyistä tai haudutetuista nauriista. Liha oli tuon ajan ruokapöydässä harvinaista herkkua. Vasta aivan vuosisadan lopulla myös peruna sai vähitellen sijaa talonpoikaisissakin ruokapöydissä. Aiemmin mainitussa Jaakkolan emännän perukirjassa mainitaan ainoastaan yksi pata, eikä muita talousastioita. Oletettavasti kuitenkin käytössä on ollut puisia lusikoita, kuppeja ja tuoppeja. Saman perukirjan mukaan talon karjan muodostivat kahdeksan vuotta vanha tamma ja orivarsa, kaksi härkää, neljä lehmää, lehmävasikka, sonni, kaksi härkävasikkaa, seitsemän lammasta, vuohi ja kilipukki. Härkä oli alueella yleinen vetojuhta koska se oli voimakas, säyseä, liikkui hitaasti ja rauhallisesti. Ehkä se juuri hitautensa vuoksi soveltui hyvin tänne Hämeeseen. Härkien käyttöä vetojuhtina on selitetty mm. sillä, että taloista jouduttiin antamaan paljon hevosia kruunun loputtomiin tarpeisiin, sotatanterille. Toinen syy härkien yleisyyteen on lisääntynyt pellon raivaus.

Rakuunan varustaminen korvattiin verohelpotuksin

Rusthollin tehtävänä oli varustaa asekuntoinen mies ja hevonen sotaa varten. Nämä sotilaat, ratsumiehet eli rakuunat siirtyivät paikasta toiseen hevosilla, mutta taistelivat jalkamiehinä. Sääksmäen komppaniassa Kallion rusthollin numero oli 119, tämä oli aina myös rakuunan numero. Koska rakuunan varustaminen oli kallista, vastapalvelukseksi tästä rustholli sai kruunulta verohelpotuksia. Mikäli talon omien verojen määrä ei riittänyt kuluihin, ratsutilalle voitiin tällöin määrätä aputiloja eli augmentteja jotka maksoivat veronsa päätilalle. Tällaisia augmenttitiloja Kallion rusthollilla olivat Letkun Jaakkola ja Kallion Mikkola.

1700-luvun alussa rusthollija isännöi vuosina 1703–1738 Sakari Sakarinpoika Bucht. Hänen jälkeensä tilaa isännöi 1739–1756 isänsä täyskaima Sakari Sakarinpoika ja vuosina 1757–1792 hänen poikansa Jaakko Sakarinpoika. Tämän jälkeen tila jaettiin tasan hänen kolmelle pojalleen Antille, Jaakolle ja Sakarille. Rusthollin nimenä Ryhtä esiintyy rippikirjoissa ensimmäisen kerran 1817.

”Kaikki tallella kivääristä lähtien...”

Mikkolan isäntänä oli 1702–1731 Mikko Yrjönpoika. Hänellä oli kaksi poikaa, Heikki ja Jaakko. Mikon jälkeen isännöyttä hoiti kahdentoista vuoden ajan Heikki. Toinen pojista, Jaakko, lähti 18-vuotiaana rusthollin puolesta sotapalvelukseen 1735. Naimaton nuori mies sai sotilasnimukseen Jacob Stienberg. Jaakko oli sotapalveluksessa kahdeksan vuotta. Uudenmaan ja Hämeen Läänin rakuunarykmentin Sääksmäen komppanian pääkatselmusrullassa vuonna 1743 hänen kohdallaan sanotaan ”Miehen vaatetus ja hevosen varustus tarpeineen kaikki tallella kivääristä lähtien sekä rakuunan hevonen otettu Venäjän armeijaan.” Ns. Hattujen sota oli juuri päättynyt ja rauhanehdoissa määrättiin sotilaiden varustus ja hevoset luovutettaviksi Venäjän armeijalle. Jostain syystä Jaakolta meni luovutukseen vain hevonen, mies itse ei ollut tarkastuksessa saapuvilla. Kotitila ja maanviljelys todennäköisesti veivät voiton sotapalveluksessa olost, koska Jaakko palasi kotiin ja tällöin Mikkolan tila jaettiin kahdelle pojalle. Näin muodostuivat vuonna 1743 Heikkilä ja Jaakkola. Heikki Mikonpojan jälkeen Heikkilän isännäksi tuli 1748 hänen poikansa Aatami, joka hoiti isännöyttä aina vuoteen 1791 saakka.

Jaakkolan ensimmäinen isäntä Jaakko Mikonpoika luovutti isännöyden pojalleen Tuomakselle 1760. Jaakko oli tuolloin vain 43-vuotias, kuitenkin hän saavutti korkean iän ja kuoli vasta 76-vuotiaana vanhuuden heikkouteen. Kuuden vuoden kuluttua Tuomas avioitui Susikkaan Liinaharjalle ja Jaakkolan isännän saappaisiin astui hänen veljensä Simo Jaakonpoika, joka isännöikin tilaa vuosisadan loppuun saakka, vuodet 1767–1799.

Oikeudenkäyntiä osto-oikeudesta

Mikkola oli kruununtila, joita oli mahdollisuus ostaa omaksi eli perintötilaksi. Rusthollari Sakari Sakarinpoika Bucht mieli Mikkolaa itselleen ja vedoten veronkanto-oikeuteensa hän ostikin sen omakseen kruunulta 1761. Asiasta käytiin oikeutta Mikkolan ja Buchtin välillä monia kertoja aina Kuninkaallista Hovioikeutta myöten. Valitettavasti Kuninkaallisen Turun Hovioikeuden arkistot tuhoutuivat Turun palossa, joten tarkempia tietoja asian käsittelystä Hovioikeudessa ei ole käytettävissä. Se kuitenkin tiedetään, että Kuninkaallinen Hovioikeus määräsi Jaakko Mikonpojan ja Aatami Heikinpojan pyytämään Tukholman Kuninkaallista Kamarikollegiota tutkimaan asiaa. Ilmeisesti asia ratkaistiin heidän hyväkseen, koska vuonna 1784 on haettu lainhuutoa Simo Jaakonpojalle Jaakkolan tilaan ja vuonna 1801 Erkki Aatamin pojalle Heikkilän tilaan.

Torppien perustaminen ajankohtaista 1760-luvulla

Rusthollissa asui myös Sakari Sakarinpoika nuoremman veli lisäksi, joka isänsä tavoin toimi Tammelassa jahtivoutina. Jahtivouti oli talonpojista valittu virkamies, jonka tehtävänä oli mm suurpetojen metsästyksen ja metsäpalojen sammutuksen järjestäminen. Isä Sakari oli mitä ilmeisimmin ollut yhteisönsä arvostama koska hän on toiminut myös seurakunnan luottamustehtävässä, kuudennusmiehenä. Kuudennusmiehillä oli seurakunnassa paljon maallisia tehtäviä, mm. he valvoivat seurakunnan rakennustöitä, toimittivat sairaita hoitoon, kantoivat sakkoja ja toimeenpanivat ulosottoja kirkon puolesta ja toimivat seurakuntalaisten moraalin vartijoina.

Kylässä asui myös lisakin poika lisäksi vaimonsa Maria Jaakontyttären ja kuuden tyttärensä kanssa siihen asti kunnes muuttivat Torajärvelle vuonna 1789.

Torppia alettiin Tammelalan talonpoikaistaloihin perustaa 1760-luvulla. Rusthollin maille ensimmäinen torppa perustettiin 1761. Sotilaskartassa 1780-luvulta kylään on merkitty kolme torppaa, joista yksi oli sotilastorppa. Myöhemmin torppia perustettiin lisää kummankin talon maille.

Rippikirjoista käy selville, että kylässä on vuosisadan loppupuolella ollut myös suutari, Gabriel Flink. Myöhemmin seudulle tuli lisää käsityöläisiä, mm. seppä ja räätäli. Heidän vaiheistaan kertominen on kuitenkin jo oman, erillisen juttunsa väärti!

Seija Juntunen



Vanhaa Ryhtää



Vetohärkä

Lisää lapsuusmuistoja sotien ajoilta

Oletan sinun, hyvä lukijani, lukeneen kolmatta sukulehteämme Callion Kaikua vuodelta 2014, jossa oli artikkeli Talvisodan aikana Kallion Niemelässä. Palaan vielä tuohon aikaan.

Pian saavuttuamme Niemelään äitini ja Seija-vauva sairastuivat kovaan kuumeeeseen. Heitä hoidettiin kotikonstein ja oli monta hoitajaakin – ihan oman väen keskuudesta. Tämä ei kuitenkaan auttanut! Aikuiset kulkivat hermostuneina edestakaisin ja miettivät, mitä tehdä. Talon topakka emäntä, Naima-täti, soitti Forssaan perhelääkärille ja kyseli neuvoja. Oma mielikuvani tuosta päivästä, on, että olin lähtenyt lastenkamarista erään toisen huoneen nurkkaan istumaan ja itkemään. Kauanko siellä itkin, en muista. Kalle-eno löysi minut sieltä ja vei mukanaan kamariinsa, istahti keinutuoliin ja otti syliinsä. Itkin ja itkin! Sen jälkeen hän sai minut vihdoin puhumaan: ”Pelottaa, että isä kuolee siellä sodassa, ja äiti ja siskoni ovat noin sairaita”. Hän keskusteli kanssani ja rauhoitteli. Hän sanoi, että täällä voitte olla niin kauan, kun sota kestää. Olin kai nukahtanut hänen syliinsä, koska myöhemmin heräsin hänen sänkynsä päältä huopaan peiteltynä.

Enon puhe oli ollut niin rauhoittavaa. Muistan hyvin tuon iltapäivän. Se oli ensimmäinen kerta, kun sain istua ”papan sylissä”. Niin äitini kuin isänikin isä olivat kuolleet jo niin varhain, että ainoastaan Hakalan papasta oli hämärä mielikuva. Hänen kuollessaan olin vain 3-vuotias. Äitinikin menetti isänsä, hänen olleessaan vain 2-vuotias. Kun havahduin unenpöpperöstäni, niin huomasin Naima-tädinkin tulleen siihen luokseni, otti syliinsä ja piti hyvänä. ”Äläpä enää itke, olen soittanut lääkäriille ja huomenna viemme äitisi ja siskosi lääkäriin Forssaan”. Tietysti myös veljenikin (3 v ja 5 v) olivat huolissaan. Olihan heillekin kaikki tämä niin pelottavaa. Heistä huolehtivat muut aikuiset.

Kalle-eno lähti seuraavana päivänä viemään hevosella Seijaa ja äitiä Forssaan lääkäriin. Talon tyttäret Liisa ja Helmi lähtivät myös mukaan. Potilaille laitettiin monet vällyt lämmittämään. He saivat lääkäristä mukaansa hyvät lääkkeet ja alkoivat toipua. Monta hoitajaakin oli auttamassa. Myöhemmin, joskus joulun jälkeen, he sairastuivat uudelleen. Silloin lähti Jussi-eno hevosella hakemaan lääkärin kotikäynnille Niemelään. Niemelässä meistä huolehdittiin kuin oman perheen jäsenistä!

Aikuisiällä olen monesti ajatellut, että shokkini äkkiä alkaneesta talvisodasta purkautui tuon itkuni mukana istuskellessani siellä Kalle-enon kamarissa. En ole mielestäni saanut kovin pahoja traumoja tuosta sota-ajasta. Eikä veljilleniäkään ole jäänyt ikäviä muistoja, näin ovat maininneet. Aika usein sen talven aikana istuskelin Kalle-enon huoneessa juttelemassa. Tutustuin myös ikivanhaan suvun Raamattuun, jota en tietenkään osannut lukea, oli se niin vaikeaselkoista tekstiä. Talon nuori-isäntä Unto tai aikuiset tyttäret olivat sitä tutkineet enemmän ja kertoivat sen sisällöstä. Talvisodan joulusta Niemelässä olenkin kertonut jo aiemmin. Kyseinen tarina on myös vuoden 2014 Lounais-Hämeen Joululehdessä.

Tuo joulukuoli oli hyvin muistorikas. Oli julistettu joulurauha Suomen ja Neuvostoliiton välille. Radioselostaja Pekka Tiilikainen kertoi, että yleisradio oli hoitanut asiat niin, että rintamalla olevat sotilaamme kuulivat korsuissaan saman radio-ohjelman kuin kotirintamalla olevat omaisensaakin. Isäni ja evakkoperheiden isät olivat kuitenkin päässeet joululomalle. Me kaikki yhdessä vietimme joulua, sekä evakkoperheet että talon oma väki. Ja tietenkin on jäänyt mieleen ne perinteiset Tapaninpäivä hevosajelut.

Uuden vuoden alettua elämä jatkui rattoisasti Niemelässä. Sään salliessa kävimme hiihtelemässä tai kelkkailemassa. Seurassamme oli usein Kirsti ja Unto ja useita nuorempia lapsia. Hiihdimme aika usein myös Nurmelaan ja joskus oli Helmikin mukana. Hänestä tuli sittemmin Nurmelan emäntä. Talvisodan päättyttyä 13.3.1940 ja välirauhan alettua Kalle-eno vei meidät hevosella Forssaan Leinon mammalle ja muutaman päivän kuluttua lähdimme kotiin Karkkilaan.

Koulut alkoivat syksyllä normaalisti. Elettiin välirauhan aikaa ja niin aikuiset kuin koululaisetkin ahkerivat kotirintamalla. Mutta näistä asioista olen kertonut seikkaperäisemmin kouluni 100-vuotis historiikista, joka on luettavissa www.karkkila.fi/yhteiskoulu.

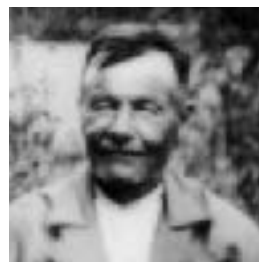
Jatkosodan aikana kävimme koulua normaalisti, koska sotatoimet olivat keskittyneet enimmäkseen Itä-Karjalaan. Kesällä 1942 siskoni ja minä uskalsimme lähteä tervehtimään isoäitiämme Jokioisten Latovainion kylään. Olin tavannut isoäitini edellisen kerran, kun asuimme vielä Forssassa. Hän oli sairaaloinen eikä ollut vieraillut Karkkilassa. Niin me tytöt lähdimme reissuun. Olin 10-vuotias ja Seija 3-vuotias. Minulle selvitettiin tarkasti matkareitti. Aamulla aikaisin ensin junalla Lopelle ja sieltä linja-autolla Forssaan, jossa tätini Impi olisi vastassa. Äiti oli ommellut Seijalle ja minulle punavalkoiset liivihameet ja isän vanhasta paidasta valkoiset puserot. Hän osti meille sävysävyyn olevat punavalkoruudulliset paperikengät ja samaa värisävyä olevan matkalaukun, joka oli pahvista ja paperista tehty. Äiti halusi, että kaikki olisi tyylikästä. Laukkuun pakattiin alusvaatteita ja villatakit sekä matkaevääksi tummaa leipää, jonka päällä oli paistettuja kananmunia, joita äiti oli jostain hommannut. Juomana oli puolukkamehua. Saavuimme puolenpäivän jälkeen Forssaan, jossa Impi-täti meitä jo odotti. Lähdimme rautatieasemalle, josta lähti juna Minkiöön. Minkiöllä meitä piti olla hevosen kanssa vastassa Mäkelän isännän, joka asui mamman naapurissa. Odottelimme aikamme, mutta lähdimme sitten vastaan. Tie oli ennestään tuttu. Yhtäkkiä tuli ukonilma ja kova sade. Hätännymme, sillä olihan kengät ja laukku tehty paperista. Sade voisi rikkoa ne. Niinpä otimme kengät jalasta ja panimme laukkuun. Laukku kainaloon ja päälle suojaksi villatakit. Kävelimme näin tietä pitkin ja mitään suojaa ei ollut. Puidenkin alle oli kielletty menemästä. Onneksi sadekuuro ei kestänyt pitkään. Jonkun ajan kuluttua Mäkelän isäntä tulikin meitä vastaan. Nousimme hevosen rattaille. Aurinko kuivatti vaatteet ja taivas oli niin tavattoman sininen ja heinät tuoksuivat. Loppumatka meni nopeasti. Mamma oli meitä pihalla vastassa, otti kaulasta ja piti hyvänä. Olimme mamman luona noin viikon ja viihdyimme. Kun rupesimme pakkaamaan tavaroita kotiinlähtöä varten, niin huomasimme, että paperinen matkalaukku olikin pohjasta rikki, kun se oli kastunut sateessa. Matkalle lähteneet tyylikkäät tytöt palasivatkin kotiin ikivanhan kapsäkin kanssa.

Kesällä, kun olin 12 vuotias, 1944 kävin vielä yksin Latovainion mamman luona, koska hän oli vakavasti sairaana. Kirjeessä, jonka äiti sai mammalta, hän kertoi ikävöivänsä minua ja pyysi seurakseen. Kun olin siellä, autoin myös taloustöissä. Lisäksi päivisin apuna oli naapurin täti. Myös Impi-täti tuli Forssasta illalla ja lähti aina päiviksi töihin. Viimeinen muistikuva mammasta on hänen hautajaisistaan 1946, jossa olin äidin ja isän kanssa.

Nyt aikuisiällä olen monesti miettinyt, että olisi tavattoman tärkeää, että lapsilla olisi mummot ja papat lähellä. Ja niinpä nykyisin järjestetäänkin lapsille varamummoja ja -pappoja.

Tämä vuosi on nyt lopuillaan iloineen ja murheineen, jonka aion nyt laittaa sinne muistojen aarrekkamioon, jonne myös nämä sotien aikaiset muistelmät kuuluvat. Toivotan sinulle lukijani hyvää ja onnekasta alkavaa uutta vuotta!

31.12.2014 Helsingin Töyrytiellä
Sinikka Koivuniemi, os. Hakala, Maria Lyydian
tyttären tytär



Jussi-eno
Johannes Ryhtä
1876-1954



Latovainion mamma
Maria Lydia
Nieminen ent.
Kuusela
o.s. Ryhtä
1879-1946



Kalle-eno
Kalle Ryhtä
1881-1962



Leinon mamma
Hilma Leino
o.s. Ryhtä
1884-1979

Tammelan Eteläisen Maamiesseuran historiikista

Aulikki ja Jukka Simeliuksen kirjoittamassa historiikissa on yksityiskohtia, jotka kuvaavat seuran toimintaa ja kertovat Valkeaniemen Pirtin vaiheista.

Entisen koko Tammelan maamiesseuran syyskokouksessa Sukulan Kylä-Tulokkaalla 9. p:nä lokakuuta 1909 heräsi ajatus alueen jakamisesta pienempiin yhdistyksiin.

Marraskuun 20 päivä Forssassa pidetyssä kokouksessa päätettiin, että alue jaetaan neljään ja asiaa hoitamaan valittiin yhtä monta toimikuntaa.

Tammelan Eteläisen Maamiesseuran perustava kokous on pidetty Kallion Heikkilässä helmikuun 7 päivä 1910. Tällöin hyväksyttiin toimikunnan laatima sääntöehdotus ja valittiin seuralle esimies ja johtokunta.

Vuoden lopussa seuran jäsenluku oli 126, kaikki vuonna 1910 liittyneitä.

Pirtin näyttämön ylösnostettavan esiripun oli kankaalle maalannut paikallinen maalari Janne Saari 20-luvun lopulla. Maalaus esitti koivumetsää ja yläreunaan oli kirjoitettu teksti tulenkestävä, mikä ei kuitenkaan pitänyt paikkaansa, kuten tiedämme.

Forssan Lehti: ”Tekeepä mieli kolkutella paikkakuntalaisten sydämiä, että innokkaammin kuin tähän asti rientäisivät tätä yhteistä hyvää yritystä tukemaan ja edesauttamaan ei ainoastaan hurskailla toivotuksilla vaan myös runsailla aineellisilla avustuksilla. Moni on jo auttanut tuntuvasti, mutta vieläkin tarvitaan varoja, ennen kuin talo tulee täyteen kuntoon. Myöhemmin kirjoitamme vielä lähemmin tästä Valkeaniemen palatsista.”

Forssan Lehti maaliskuu 1924:
”Suuret santatalkoot pidetään Tammelan Eteläisen Maamiesseuran rakennuksella ensi maanantaina tämän kuun 24 päivä. Hiekkaa tarvitaan kaikkiaan noin 50 kuutiometriä, jonka takia toivotaan, että kaikki hevosten omistajat saapuvat talkoisiin, kun päiväkin on kahden pyhän välissä, joten siitä ei aiheutune mitään haittaa omille töille. Hiekkaa on tuotava Järvenpään hiekkakuopalta.”

Vuosina 1940-44 seuran toiminta rajoittui vain yleisiin kokouksiin asepalveluksen ja voimassa olleen sotatilan vuoksi. Valkeaniemen Pirtti toimi tällöin sotilaiden majoituspaikkana. Pirtin vieressä oli myös maamiesseuran omistama paja, jossa Ahti Urho teki sepän töitä. Hän myös asui talonmiehen asunnossa pajan palamiseen asti.

Pyhäjärven jäällä maaliskuussa pidettyihin ensimmäisiin kilpa-ajoihin otti osaa 24 hevosta. Kilpailuja pidettiin myös muilla osa-alueilla esim. juurikasvien viljelyssä, karjanpuhtaudessa ja lannanhoidossa sekä kynnessä ja ojankaivamisessa.

SAKARINTALOSTA SVEITSIIN

Olen Seija Leena Romano,
tyttönimeltäni Ihamäki ja synnyin
Tammelassa 1949.

Isäni Toivo Ihamäki (1923-2004)
syntyi ja kasvoi lapsuutensa
Tammelan kirkonkylässä. Hänen
isänsä Sulo Ihamäen isoäiti oli



Wilhelmiina Juhontytär Ryhtä
(1839-1929), joka avioitui Juho Kustaanpoika
Nikulan, myöh. Ihamäki (1835-1912) kanssa. Siitä
nimi Ihamäki.

Peruskouluni kävin Riihimäellä ja ylioppilaaksi
kirjoitin silloisesta Riihimäen Tyttölyseosta.
Kun Musiikkiopisto perustettiin Riihimäelle olimme
veljeni Sepon kanssa ensimmäisten innokkaiden
joukossa. Mutta vaikka Lajos Garam tulisesti
panosti Seppoon viulunsoitossa ja minun oli
opettajani pyynnöstä osallistuttava jokaikiseen
kilpaan ja kissanristiäiseen, ei meistä tullut
muusikkoja. Ujona tyttönä olin vähällä pyörtyä jo
pelkästä ajatuksesta astua areenalle.

Ateneumin pääsykokeissa puuttui muutama piste
haaveestani opiskella taiteita, mutta näin
sattumalta ilmoituksen ja päätin hakea
"väliaikaisesti" Finnairin lentoemäntäkurssille.

Kerosiinituoksuinen lentomaailma lumosi ja imi
mukaansa, vieri monia vuosia ja ujouskin häipyi
jonnekin taivaan tuuliin!

Sveitsiin minut lennätti nykyinen mieheni Felice,
joka jo Suomen ensivierailunsa ensimmäisinä
tunteina oli kuulemma terästänyt katseensa
minuun. Väitetään ettei sattumia ole, mutta
tapasimme ihan sattumalta vielä toisen kerran
Helsingin kokoisessa kaupungissa. Kun oli kulunut
pari vuotta, päätin jättää silloisen työni Finnairilla ja
muuttaa Keski-Eurooppaan.

Kun kolme lastamme kasvoivat sopivaan ikään,
palasin omien opintojeni rakentamiseen. Ensin



sitten viikottaisen koulutuksen puitteissa. Se oli
hyvä pohja jatkolle.

Ja jatkoa seurasi. Miehelleni ehdotettiin työnsä
puolesta muuttoa Milanoon. Lapset menivät
päiväkouluun ja niin minäkin. Tajusin pian olevani
ihan Milanon sykkivässä keskustassa, taiteen ja
designin "mekassa". Vastaavanlaisia
mahdollisuuksia on vain kerran elämässä. Tartuin
härkää sarvista ja suuntasin opiskelu- ja
työnäytteet kainalossa Euroopan vanhimpaan
suunnittelukouluun, Scuola Politecnica di Design di
Milano (SPD). Opinnot päätin Diplom of Master of
Visual Design-todistukseen, johon
syntymäpaikakseni on merkitty: "Tammela".
Kuulisittepa vain miten italialaiset lausuvat laulaen
sanan: Tammela...

Milanon päivät ja vuodet kuluivat ja edessä oli
paluu Sveitsiin. Jäimme toisella jalalla Italiaan, kun
saimme mahdollisuuden hankkia osan vanhasta
maatilasta Toskanassa, lähellä Volterrana
kaupunkia, jossa käymme säännöllisesti. Tilan
peruskorjauksessa kului vuosia, ei ollut kiirettä, sillä
Italiassa ei tapahdu mikään ihan heti eikä tänään.
Tilaan kuuluu yhteensä 450 oliivipuuta, joita
hoidamme ja joista keräämme satoa naapurien
kanssa. Oma neitsytöljy maistetaan marraskuun
sadonkorjuun jälkeen öljypuristamossa - jos
maistetaan - sillä juuri viime sadosta tuli täysi kato
melkein koko Italiassa. Syynä huono sää, kylmä ja
sateinen kevät ja kesä ja lopun hoitivat



Zürichin taideteollisen korkeakoulun kursseilla ja



oliivikärpäset. Kaikki oliivit putoilivat maahan.

Hinnonmäki-karviainen ja viinimarjapensaat kasvavat hyvin, olen kuljettanut ne Suomesta, samoin kuin Valkea Kuulas-omenapuun. Sen kieräytin rullaksi ja hyvin mahtui matkalaukkuun. Sveitsissä minulla on ollut 14 vuoden ajan oma työateljee lähikaupungin entisessä nahkatehtaassa. Siellä on oma rauha miettiä, ideoida, luonnostella, maalata, rakentaa, päälystää itseoppisesti huonekaluja vaikka vanhalla turkiksella, tai kirjoittaa sydämen halusta puolihulluja juttuja, loruja ja muistiinpanoja lappusille tai vihkoihin. Kaikki ja kaikenlainen kiinnostaa minua maailmassa. Olen loputtoman utelias lapsi.

Osallistun mieheni kanssa itsenäisenä suunnittelijana rakennusprojekteihin, viime vuosina niitä ovat ennen kaikkea maahan muuttavien kansainvälisten yritysten toimisto-, pankki- ja muut julkiset tilat. Projektit aloitetaan tutustumalla yrityksen ihmisiin. Sitten päästään yleiskuvaan, väreihin, logoon ja virallisesti annettuun identiteettiin. Se saattaa tarkoittaa rajoituksia ja sääntöjä rakennusprojektin suunnittelussa ja toteutuksessa, sillä mittoja, merkkejä, värejä, kirjaimistoja ja logoja ei saa käyttää ihan miten vain. Mielikuvitus saa laukata vapaasti, kunhan ei laukkaa ihan ulos raameista, eikä maksa taivaallisia summia. Miten siis kertoa jollekin pankkiirille, että haluaa rakentaa vastaanottotilojen kalusteet sinisiksi kuutioiksi niin kuin legot? Se onnistuu parhaiten olemalla luontevasti oma itsensä, katsomalla silmiin eikä omiin kengänkärkiinsä, perustelemalla asiansa vakuuttavasti ja pysymällä edes jotenkuten budjetissa. Keskityn omaan alaani eli taiteeseen rakennuksissa. Sitä voi olla värien, tekstien ja mittatilaustyönä tehtyjen sisustuselementtien yhdistäminen ja akustiikkapinnoilla päälystetyn kuvataiteen suunnittelu tai kasveilla sisustaminen. Täydellisen kokonaisuuden ja harmonian tavoittelu tähtäimenä. Mottona : Vähempi on enemmän. Työn siirtyessä ideoinnista toteutukseen tulevat tekniset ongelmat : paperilla fantastisinkin idea toimii, mutta käytännössä voi käydä toisin, tarvitaan kekseliäisyyttä ja ”nenävinkkeliä”, eli rakennetaan vaikka pienoismalli tai taivutetaan rautalangasta. Nenävinkkeliä opin isältä.

Puutarhan raivaaminen, sen suunnittelu ja maan möyriminen ovat intohimojani. Omistan pari moottorisahaa ja mieluiten kuljen vanhoissa haalareissa ja lippalakissa ja työkengät jalassa kun siihen on tilaisuus. Kaikki luontoon liittyvä kiinnostaa minua, kasveja kuljetan maasta toiseen ja istuttelen niitä uusille paikoille. Vuoristotallimme ympärille olen tuonut viime syksynä sammalia ja varpuja Suomen metsästä. Ne tuntuvat sopeutuvan erinomaisesti Sveitsin alppimaastoon. Puolukka- ja mustikkavarvut ovat kuin kotonaan 1400 metrin korkeudella. Onneksi tulli ei hoksannut avata matkalaukkuja ja löytänyt ”ruohojani”.

Harmaiden aivosolujen treenaamiseksi olen aloittanut viime syksynä Turun avoimessa yliopistossa Taidehistorian opinnot. Mottoni on: Kärkyiltä ei saa pudota ja kotiläksyt on tehtävä! Sukukokoukseen osallistuin viimeksi ensimmäistä kertaa. Ajankohta sopi silloin oikein hyvin lomaan Suomessa. Seuraavaankin on tarkoitus tulla jos olemme sopivasti Suomessa.

Kävimme Hollolassa pari vuotta sitten ja kirkon oppaan kertomana kävi selville, että muuan tarmokas kirkoherra Bucht oli aikanaan toiminut omin luvvin, matkustanut Helsinkiin ja tilannut arkkitehti Engeliltä komean kellotapulini, koska seurakuntalaiset eivät olleet puoltaneet uuden tapulin hankintaa. Siihen ei katsottu olleen varoja. Kirkkoherran jäämistöstä oli kuulemma löytynyt myös melkoinen määrä viinipulloja. Nautinnon miehiä.

Hänen kuoltuaan hänelle rakennettiin oma kappeli, sillä käytäntö muuttui juuri tuohon aikaan eikä kirkon lattian alle enää tehty hautauksia.

Kävimme viime kesänä uudelleen Hollolan kirkolla. Toimme sinne sveitsiläisen matkaryhmän, jolle retki maaseudulle Helsingistä toi mukavaa vaihtelua virallisiin yritysvierailuihin. Tänä keväänä saamme oman matkamme Suomeen järjestetyksi niin, että pääsemme toukokuussa sukuseuran Hollolan retkelle.

Tavataan Hollolassa!

Seijaleena



Kuvat: Pojantytär Elina ja minä Suomen kesälomalla
Sveitsin kotimme
Toskanan talo
Alppitalli

Kesäretki Hollolaan Bucht-suvun jäljille 23.5.2015

Sven Martinpoika Bucht
d. 1624
Ryhtä, Tammela, Kallio

Kirstin Svensdotter Bucht
& Christiernus Simonis Agricola
Uskela

Sakari Sveninpoika Bucht
Ryhtä, Tammela, Kallio

Gabriel Sakarinpoika Bucht
Syökeri, Hollola, Toivolan kylä
Leppävirran sukuhaara

Eric Sakarinpoika Bucht
Ryhtä, Tammela, Kallion kylä

Lars Sakarinpoika Bucht
Puhtila, Hollola, Uskila kylä
Tornionjokilaakson sukuhaara

Isak Sakarinpoika Bucht
Kyrölä, Tuusula, Järvenpään kylä

Annica Sakarintytär Bucht
Isotalo, Tammela, Hykkilän kylä

Sakari Sakarinpoika Bucht
Ryhtä, Tammela, Kallion kylä

Brita Sakarintytär Bucht
Hollola, Manskiven kylä

Kesäretkien sarja jatkuu, nyt Tammelasta lähteneiden Sven Buchtin varhaisten jälkeläisten historiallisille sijoille. Kohteena on merkittävä suvun varhaisvaiheiden asuinsija Hollola, missä suku edelleen vaikuttaa. Matkaoppaaksemme on lupautunut Pauli Helén, joka on tutkinut Bucht-suvun hollolalaista sukuhaaraa.

Ohjelma: 8.00 Lähtö Tammelan kirkolta
10.00 Hollolassa
12.00 Ruokailu
16.00 Paluumatkalle
18.00 Tammelassa

Tutustumiskohteita: Hollolan kirkko ja hautausmaa, Mäki-Puhtila, Toivolan, Hatsinan ja Uskila kylät, mahdoll. kotiseutumuseo.

Vasemmalla Sven Buchtin lapsia ja lapsenlapsia, joiden jälkeläisistä on sukututkimustietoa. Mikähän Sakari Sveninpojan lapsia on niin kovasti Hollolaan vetänyt?



Hollolan kirkko.
Johan Fredrik Bucht
toimi kirkkoherrana
1821-46.

Ilmoittaudu retkelle maksamalla 11.5.2015 mennessä 30 euroa Ryhdän sukuseuran tilille FI03 5025 3340 0400 09.

Maksuun sisältyy kuljetus sekä mahdolliset sisäänpääsymaksut ja opastukset. Ruokailuun osallistumisesta ja sen kustannuksista kukin vastaa itse.